

“I sedam će žena uhvatiti jednoga čovjeka u onaj dan govoreći: Mi ćemo jesti svoj vlastiti kruh i nositi svoju vlastitu odjeću, samo neka se zovemo tvojim imenom da se ukloni naša sramota.” Iza. 4:1.

“Raspitajte se za stare staze.” Jer. 6:16.

TRAKTATI ISTRAŽIVAČA BIBLIJE.

Sedam žena želi jednog muža Nijedna od njih nema njegovo odobrenje

* Simbolična biblijska slika današnjih vjerskih prilika

Mnoga su proročanstva u velikoj mjeri slikovita, simbolična. Bez sumnje su se donekle primjenjivala na okolnosti i uvjete u kojima se nalazio izraelski narod u vrijeme kada su napisana, ali imamo apostolski autoritet za zaključak da su njihove glavne pouke bile namijenjene Duhovnom Izraelu. Sveti Petar izjavljuje da su 'sveti ljudi od davnina govorili i pisali kako ih je pokretao sveti Duh', te da 'ne sebi, nego nama oni su posluživali stvari koje su vam sada objavljene'. (2. Pet. 1:21; 1. Pet. 1:12.) Naš Gospodin i apostoli u svojim su učenjima neprestano citirali proročanstva i redovito primjenjivali pouku na svoje doba ili na neki budući događaj ovog Evanđeoskog doba. Stoga smo u potpunosti opravdani u pretpostavci da je naš tekst primjenjiv na neko razdoblje ovog Evanđeoskog doba. Njegov neobičan izraz, 'U onaj dan', uobičajeno se provlači kroz cijelo Pismo odnoseći se na završno razdoblje ovog Evanđeoskog doba, s njegovim vremenom nevolja te općom crkvenom i svjetskom zbrkom koja prati uvođenje nove raspodjele, milenija. Prikladno je, dakle, da ovaj odlomak Pisma pokušamo primijeniti na naše vrijeme i prisvojimo njegovu pouku, kakva god ona bila.

Kroz cijelo Pismo žena je simbol Crkve - čista žena čiste Crkve, a pokvarena žena lažne Crkve. Nalazimo našeg Gospodina kako uspoređuje pravu Crkvu na kraju ovog doba sa skupinom djevica, dijelom mudrih, a dijelom ludih - i prisposobljuje sebe zaručniku koji je, na kraju doba, došao primiti svoju zaručenu Crkvu k sebi u slavi. Ivan Krstitelj opisao je stvar na isti način, govoreći: 'Tko ima zaručnicu, zaručnik je'; apostol Pavao proširuje tu sliku izjavljujući: 'Zaručio sam vas (posvećenu Crkvu) kao čistu djevicu s jednim mužem, koji je Krist'. (Iv 3:29; 2. Kor. 11:2.) Ovdje, kao i u Gospodinovoj prisposobi o djevicama, židovski brak iznosi se kao primjer ili obrazac sjedinjenja između Krista i Crkve - potpuno drugačija slika od našeg današnjeg bračnog običaja.

Kod Židova u staro vrijeme, kada bi došlo do zaruka, potpisivani su pravni i obvezujući dokumenti od strane ugovornih strana ili za njih, ali do samog braka ili sjedinjenja nije

dolazilo otprilike još godinu dana. Tijekom te godine, dok je čekala dolazak zaručnika da je primi k sebi i odvede u svoju kuću, od zaručnice se tražilo da bude jednako vjerna, lojalna i odana svojim zarukama kao što se to danas očekuje od svake prave supruge koja je stvarno i potpuno vjenčana sa svojim suprugom. Vidimo sklad između židovskog bračnog običaja i Gospodinovog ophođenja s Crkvom. Nitko nije zaručen s Gospodinom, osim ako nije s njim ušao u formalan i definitivan ugovor; ugovor s Gospodinove strane čine iznimno velika i dragocjena obećanja iz Svetog pisma, koja zaručnici jamče da će, ako se pokaže vjernom, biti sunasljednica sa svojim Gospodinom, Zaručnikom, u njegovom Tisućgodšnjem Kraljevstvu i svim njegovim slavama. Ugovor od strane Crkve naš je savez posvećenja, lojalnosti i vjernosti našem Otkupitelju, s kojim smo zaručeni, čak do smrti.

Međurazdoblje, koje slijedi nakon našeg osobnog prihvaćanja Gospodinovih milostivih obećanja kroz potpuno posvećenje svega što imamo njemu i njegovoj službi pa sve do trenutka kada doista umremo, u određenoj mjeri odgovara razdoblju zaruka židovske djevojke; ali još jasnije i točnije ispunjenje ove slike nalazi se u povijesti Crkve u cjelini; Gospodinova djevičanska Crkva zaručena je s njim na Pedeseticu i čekala je dolazak Zaručnika te promjenu u uskrsnuću u slavu, čast i besmrtnost - brak, sjedinjenje - gotovo devetnaest stoljeća.

Nevjesta u slavi Kraljevstva

Naš Gospodin nastavio je s istom poukom i ilustracijom u svojoj posljednjoj poruci Crkvi, zabilježenoj u knjizi Otkrivenja. Ondje on i dalje prikazuje Crkvu kao zaručenu djevicu, neudatu, ali pod najstrožim obvezama čistoće i vjernosti sve do kraja ovog Evanđeoskog doba, gdje je prikazana kako se priprema za Zaručnikov dolazak i za vjenčanje. Da bi bila spremna, kako objašnjava apostol, na sebi mora imati svadbenu odjeću, a ona mora biti 'bez mrlje, nabora ili bilo čega takvog'. (Ef 5:27.) Ne zato što bi se ijedan član tog slavnog društva ikada mogao nadati očuvanju

apsolutne čistoće i savršenstva, jer su svi 'rođeni u grijehu i oblikovani u bezakonju' (Ps 51:5); već zato što haljina koja predstavlja pripisanu Kristovu pravednost pokriva svaku nenamjernu manu i nesavršenost, te bi svaka mana, prljavština, mrlja ili nabor na ovoj haljini bili uzrok takve tuge zaručnici da bi mrlja bila uklonjena, a nabor ispeglan kroz milosrdne pripreme koje je u tu svrhu učinio nebeski Zaručnik, koji je poklonio haljinu i dao upute pomoću kojih se ona može sačuvati 'neokaljanom od svijeta' - 'bez mrlje ili nabora ili bilo čega takvog'.

Isti zapis pokazuje da s uskrsnom 'promjenom' na kraju ovog doba Crkva kao 'zaručena djevica' više neće postojati, jer će preći iz svog zaručničkog stanja u uzvišenije stanje Zaručnice - udana ili sjedinjena sa svojim Gospodinom i Zaručnikom. Primijetite simboličnu sliku kojom je ona predstavljena: Novi Jeruzalem silazi s neba - to jest, nebesko Kraljevstvo, nova vlada ili vladavina nad svijetom, tada je prikazano kao proslavljena Crkva, Zaručnica; jer čitamo da je Glasnik rekao Ivanu 'objavitelju': 'Dođi, pokazat ću ti Zaručnicu, Janjetovu ženu' (više ne zaručenu djevicu). Tada mu je pokazao sveti grad, ispunjen Božjom slavom. (Otkr. 21:9, 10.) Veličanstvena služba ili djelo Crkve u slavi također je pred nama prikazano kao djelo Zaručnice - 'Duh i Zaručnica reći će: Dođi, i tko god hoće, neka badava uzme vode života'.

U sadašnje vrijeme, ne samo da Crkva nije Nevjesta, već ona nema čak ni privilegiju reći: 'Dođi', kome god hoće, nego samo 'onima koje god pozove GOSPODIN, Bog naš' (Djela 2:39); jer s pozivom i privlačenjem ovog sadašnjeg vremena postoji mjera izbora, kao što Pismo objavljuje u riječima našeg Gospodina: 'Nitko ne može doći k meni ako ga ne privuče Otac koji me posla'. (Ivan 6:44.) Osim toga, sada ne postoji rijeka vode života. Ta obilna priprema je za budućnost - za svijet tijekom Tisućgodišnjeg doba. Sada, kao što naš Gospodin izjavljuje, onima koji vjeruju u njega i postanu njegovi posvećeni sljedbenici, darovano je da u sebi imaju izvor vode koja teče u vječni život. (Ivan 4:14.) Rijeka vode života i njene obilne pripreme za svijet čovječanstva, na koje će svi biti pozvani,

najjasnije i najrazgovjetnije su prikazane kao pripadajuće epohi Tisućgodišnjeg Kraljevstva, kada Crkva više neće biti zaručena djevica, već Nevjesta, Janjetova žena - kada više neće biti u stanju poniženja i uzdisanja zbog svojih tereta, već ispunjena Božjom slavom; Kraljevstvo njenog Mladoženje, s kojim će biti povezana, bit će izvor (sveti grad) iz kojeg će poteći velika rijeka istine i milosti, iz koje cijelo čovječanstvo može piti do potpunog zadovoljstva i vječnog života, ako to želi.

Mnoge Kristove crkve

Neznabošci i djeca u kršćanskim zemljama kada počnu proučavati Bibliju ostaju zbunjeni i pitaju: Koja je Kristova Crkva? Oni vide različite crkve s različitim imenima kako tvrde da su ogranci Kristove Crkve. Neiskvaren um se pita: Koja je prava? Koju je Isus utemeljio? Kojoj je On bio Glava i osnivač? Kojoj su pripadali apostoli? Odgovor implicira zbrku i sramotu. Svaka denominacija tvrdi da je jednako dobra kao i svaka druga te malo bolja, da je jednako istinita kao i svaka druga ili malo više od toga, da je jednako legitimno Gospodinova zaručnica kao i svaka druga. Određena mjera zbrke nastaje kada nam svaki od njih ponaosob pokušava ispričati o svom podrijetlu i osnivačima, jer jedan kaže: 'Ja sam Calvinov'; drugi: 'Ja sam Lutherov'; treći: 'Ja sam Wesleyev'; četvrti: 'Ja sam Zwinglijev'. Ali kada su suočeni s mišlju da su sve ove različite sekte i stranke nastale u proteklih nekoliko stotina godina, i kada ih se pita kako mogu pomiriti tu činjenicu s izjavom iz Pisma o Kristovom osnivanju Crkve, s dvanaesticom apostola kao živim kamenjem temeljcem, oni su zbunjeni.

Oni hrabriji pokušavaju to objasniti i govore nam kako vjeruju da je njihova Crkva bila ona originalna koju su osnovali Gospodin i apostoli, ali da je došlo do velikog otpada od izvorne jednostavnosti, tako da su dugim stoljećima metodizam, kalvinizam i luteranizam bili zaboravljeni, sve dok ih kasnije Wesley, Calvin i Luther nisu oživjeli. No, mi pitamo, kako je Wesley mogao ponovno uspostaviti originalnu crkvu ako ju je već ponovno uspostavio Calvin? Kako ju je Luther mogao ponovno uspostaviti

ako ju je ponovno uspostavio Zwingli? Ponovno dolazi do zbrke na licu, mucanja i oklijevanja pri davanju odgovora. Tada istupaju Rimski crkva, Grčka crkva i Engleska crkva te izjavljaju da su njihove organizacije starije od bilo kojih drugih, i da su stoga njihove prave i originalne; no mi ponovno pitamo: Koja od vas je najstarija? I gdje je vaša organizacija započela? Dajte nam dokaze. Svi tvrde da su autentični i originalni, ali nitko ne može dokazati postojanje svoje današnje organizacije ranije od trećeg stoljeća. A kada usporedimo njihova razrađena i formalna bogoslužja s jednostavnošću rane Crkve, kako je opisana u Novom zavjetu, sigurni smo da između to dvoje ne može biti nikakve istovjetnosti. Kada usporedimo njihove doktrine s doktrinama Krista i apostola, kako su iznesene u Novom zavjetu, postoji jednak nesklad - njihove tvrdnje padaju u vodu zbog nedostatka potpore. Doktrine i prakse crkava iz razdoblja reformacije pa nadalje očito su mnogo više u skladu s praksama i doktrinama Apostolske crkve nego što su to stariji sustavi; ali još uvijek su daleko od potpunog međusobnog sklada, a također i u neskladu s originalom.

Različiti u vjeri i praksi

Ovdje nemamo vremena za potpunu raspravu o razlici u vjeri i praksi između raznih današnjih denominacija, niti za njihovu usporedbu s vjerom i praksom Crkve koju je organizirao Gospodin. Osvrnut ćemo se na samo neke od njih kasnije. Sveto pismo uči da postoji samo jedan Bog, Otac, i jedan Gospodin Isus Krist (1. Kor. 8:6); da je Otac iznad svih, da je poslao Sina da bude naš Otkupitelj, i da ga je, kada je vjerno ispunio djelo, Otac uskrisio od mrtvih i uzvisio ga s desne strane Sebi ili na mjesto naklonosti do Sebe, a sam Otkupitelj je rekao: 'Otac je veći od mene'. (Ivan 14:28.) Međutim, različite crkve, od kojih svaka tvrdi da je originalna, ujedinjene su u govorenju kako postoje tri Boga, 'jednaka u moći i slavi'. Ponekad objašnjavaju da ta tri Boga djeluju kao jedan Bog; u drugim prilikama tvrde da postoji samo jedan Bog, ali da je On stvorio tri različite manifestacije Sebe kako bi nam pomogao da Ga shvatimo, te da je svaka od tih manifestacija jednako onaj jedan Bog kao i ostale.

Kakve li zbrke! Kako je nemoguće onima čiji su umovi tako pomućeni razumjeti božanski plan spasenja, shvatiti biblijsku izjavu da 'postoji jedan Bog i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus; koji je sebe dao kao otkupninu za sve, što će se posvjedočiti u pravo vrijeme! (1. Tim. 2:5, 6.) Kako bi jedan dio Boga mogao biti posrednik za ljude s drugim dijelom tog istog Boga? Iznad svega, kako bi Bog u jednoj manifestaciji mogao umrijeti kao Adamova zamjena i otkupnina, dok bi taj isti Bog u drugom smislu prihvatio tu otkupninu i uskrisio drugi dio Sebe iz mrtvih? Kako naši dragi prijatelji, zbunjeni pogreškama koje vuku za sobom iz 'mračnog vijeka', mogu razumjeti ili cijeliti da je Krist umro za naše grijeha prema Svetom pismu, te da ga je Otac uskrisio od mrtvih Svojom vlastitom snagom trećega dana? U svojoj zbrci u kojoj pokušavaju razmišljati o Gospodinu Isusu kao o nekome tko je u jednoj osobi, jednoj biti, itd., s Ocem, oni uopće ne mogu zamisliti da je on umro, jer ako je Bog u bilo kojem razumljivom smislu umro, postojalo je razdoblje u kojem je svemir bio bez Boga! A kako je Otac mogao uskrisiti Sina od mrtvih ako je Sin bio tek drugo ime za Oca?

Sva ta zbrka imala je tendenciju potkopavanja vjere racionalnijih članova svih tih raznih crkava, sve dok danas njihova vjera nije postala vrlo neodređena stvar, teška za definiranje, ako uopće ima bilo kakav oblik ili opipljivost. Ljudi su općenito postali toliko zgroženi svojom nemogućnošću da svoja vjerovanja iz 'mračnog vijeka' usklade sa zdravim razumom da su mnogi od najpametnijih odustali od toga te su pokušali formulirati nove i racionalnije koncepcije. Ali, jao, veliki Protivnik, kao što je apostol upozorio, manifestirajući se kao anđeo svjetla i vođa u svu istinu, zarobio je njihove profesore s koledža i sjemeništa te najistaknutije ministre. Zaveo ih je kao što je zmija zavela Evu, nadom i ambicijom za većim znanjem od onog koje je pruženo u božanskoj objavi. Postali su zadivljujuće jednoglasno 'Viši kritičari' i 'Evolucionisti'. U ime svega što je sveto i dobro oni uvjeravaju vodeće umove u svim tim različitim crkvama da Biblija nije Riječ Božja, da je potpuno nepouzdana, da su

Isus i apostoli bili dovoljno poštteni, ali ne i briljantni učenjaci, te da nisu bili u stanju otkriti laži Starog zavjeta na kojima se temelje sva njihova učenja.

Ti mudraci našeg vremena uvjeravaju nas da priča o Adamu i Evi nije izjava o činjenicama i da bi se u najboljem slučaju mogla smatrati alegorijom, koju bi dvadeset ljudi moglo pogađati i tumačiti na dvadeset različitih načina. Uvjeravaju nas da nikada nije bilo Edenskog vrta, nikada nije bilo zabranjenog voća, nikada nije izrečena presuda Adamu zbog njegovog neposluha u savršenstvu, i da nas, prema tome, Pismo obmanjuje kada nam govori da je zbog tog grijeha smrt ušla u svijet. Govore nam da je Adam bio tek jedan korak od majmuna, a samim time daleko od sposobnosti da drži bilo kakav božanski zakon, i daleko od sposobnosti da mu se sudi ili da bude osuđen na smrt zbog neposlušnosti. A budući da poriču pad i da je čovjek time izgubio svoj dom, svoj život, svoj odnos s Bogom, oni nužno poriču i da je postojala ikakva potreba za Spasiteljem. Oni poriču Gospodinove riječi da je došao 'potražiti i spasiti ono što je izgubljeno'. Poričući da je bilo ikakvog grijeha, oni poriču da je Krist umro za naše grijehe i uskrsnuo radi našeg opravdanja. (1. Kor. 15:3.) Oni potpuno zanemaruju apostolovu izjavu da je po neposlušnosti jednog čovjeka grijeh ušao u svijet, a kao posljedica grijeha i smrt; i tako je smrt prešla na sve ljude jer su svi sagriješili. (Rim. 5:12.) Tako oni poništavaju Riječ Božju i umjesto nje postavljaju ljudsku tradiciju, ljudske teorije – zlatni kip kojemu se svi moraju pokloniti i štovati ga ako žele biti nazivani uglednima, inteligentnima, razumnima.

Crkvenjaštvo - Zbrka - Babilon

Vidjeli smo da Sveto pismo na pravu Kristovu Crkvu ukazuje kao na zaručenu Gospodinovu djevicu i da jasno pokazuje da ona na kraju treba biti Nevjesta, Janjetova žena. Ali gdje je ona sada? Gdje je bila cijelo vrijeme od dana apostola pa do danas? Odgovaramo da Sveto pismo objašnjava kako je bila u 'pustinji'. (Otkr. 12:14.) Drugim riječima, bila je u nemilosti, ignorirana i za svjetovno mudre, nepoznata. Neki od njezinih članova bili su raspršeni u

raznim već spomenutim denominacijama, a neki od njih i izvan svih njih. O pravoj Crkvi Učitelj je rekao: 'Kad biste bili od svijeta, svijet bi ljubio svoje. Ali budući da niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zbog toga vas svijet mrzi'.

Apostol, ponovno opisujući ovu klasu, za njih izjavljuje da nije pozvano mnogo mudrih, ne mnogo velikih, ne mnogo učenih, ne mnogo plemenitih, ne mnogo moćnih - već uglavnom siromašni ovoga svijeta, bogati u vjeri. Već spomenute popularne institucije su svjetovne; njihovi ciljevi, njihove ambicije, njihove metode su svjetovne, i stoga može biti vrlo malo vjerske simpatije, zajedništva i suradnje između većine tih sektaških sustava i manjine u njima koja je vjerna Gospodinu i njegovoj Riječi. Većini je čudno što je ta manjina tako osebujan narod; što imaju tako različite poglede na život i njegove prikladnosti; što usmjeravaju svoju naklonost prema onome što je gore, a ne na stvari na zemlji; što više vole molitveni sastanak nego bejzbolsku utakmicu, koncert ili kazalište. Čudno im je što im se ne pridružuju u svim raznim upitnim sredstvima koja se koriste za prikupljanje novca u crkvene svrhe, na sajmovima, druženjima, šaradama, lutrijama, vrećama iznenađenja, itd.; i kao što apostol nagovještava, vrlo je vjerojatno da će govoriti zlo o onima koji imaju više Gospodinovog i apostolskog Duha, duha svetosti.

Gospodinova prispodoba o pšenici i kukolju točno objašnjava situaciju. On je posijao dobro sjeme pšenice i apostoli su ga slijedili u istom poslu; ali je naknadno veliki Protivnik posijao sjeme kukolja, zablude, i uveo u nominalno kršćanstvo mnoge koji su bili kršćani samo po imenu, i koji su isповijedali moral zbog osobne koristi – bilo u nadi da će izbjeći muke u budućnosti ili u nadi da će steći privremenu prednost u sadašnjem životu. Ova sjetva je suzbila pravu pšenicu i uvelike ometala njezin razvoj, tako da danas, kamo god pogledali preko polja kršćanstva, vidimo razmjerno malo prave klase pšenice – razmjerno malo pravih Gospodinovih učenika, spremnih i radosnih da koračaju njegovim stopama uskim putem samopožrtvovnosti i služenja. Vidimo kako je velika većina u neznanju po pitanju

Gospodinove istine i milosti – ne poznajući Isusa kao osobnog Spasitelja, ne znajući od čega su otkupljeni, ne znajući za poziv niti na što su pozvani, ne znajući za nužnost kušnji i poteškoća ovog sadašnjeg vremena za sve one koji će biti vjerni Gospodinu, te ne znajući o iznimno velikim i dragocjenim stvarima koje je Bog sačuvao za one koji ga ljube.

Vidimo da klasa kukolja ne cijeni i ne uživa u plodovima Duha – a to su blagost, nježnost, strpljivost, dugotrpnost, ljubav – koje posjeduje klasa pšenice. Vidimo, naprotiv, da je klasa kukolja puna zemaljskih ambicija, zemaljskih planova i shema te u svakom smislu te riječi daje dokaz da su od zemlje zemljani. Neki od tog kukolja su u mnogim aspektima fini, plemeniti ljudi; neki od njih iz svoga obilja daju uvelike za ukrašavanje grobnica pravednika, za vitraje koji prikazuju razapetog Gospodina ili apostole koji propovijedaju istinu; ali oni u sebi nemaju suštinu stvari; nikada nisu uzeli svoj križ kako bi slijedili krotkog i poniznog; nikada nisu posvetili svoje živote Gospodinovoj službi čak ni do smrti; nikada nisu ušli na uski put, koji jedini vodi u slavu, čast i besmrtnost, a na koji je prava Crkva pozvana.

Imajući na umu brojne vrste crkvenjaštva – prezbiterijance, metodiste, luterane, rimokatolike, itd. – te imajući u vidu i njihove raznolike proturječne doktrine, ne možemo se čuditi što Sveto pismo koristi riječ Babilon kao naziv za te sustave u cjelini – osobito kada spoznamo da riječ Babilon označava zbrku. Učenja Konfucija i njegovih sljedbenika možete donekle jasno odrediti i znati u što vjeruju; isto možete učiniti s budistima, bramanima i drugima, ali ne i s kršćanima, jer su njihove doktrine bezbrojne, baš kao i njihova imena, te je postalo potrebno otkriti kakav je netko kršćanin da bi se znalo kakva je njegova vjera. Zbrka doktrina među raznim granama crkvenjaštva navukla je sramotu na sve njih. Neznabošci se pitaju kako to da postoji toliko različitih vrsta kršćana, kako to da svi oni imaju svoje vlastite Biblije, i kako to da svi oni iz iste knjige mogu izvući svoje različite teorije. Ovo je sramota koju duboko osjećaju vodeći umovi svih denominacija.

Kao posljedica toga, njihova su vjerovanja uglavnom općenito ignorirana, dok se za organizacije koje su izgrađene na tim vjerovanjima i kroz njih, kao na temeljima odvojenima od drugih, čvrsto drže. Prezbiterijanac može prezirati svoje vjerovanje i iskreno nekome reći, kao što je to učinio jedan prezbiterijanski svećenik, da ga, ako bi želio povjerovati u to vjerovanje, mora progutati kao Brandreth pilulu, jer ako bi ga pokušao sažvakati, nikada ga ne bi progutao. Stoga su Dulji i Kraći katekizmi praktički pokopani, kao stvari koje je bolje zaboraviti u interesu prosperiteta denominacije koja je na njima prethodno bila izgrađena. Vrlo je slično i s drugim denominacijama i njihovim vjerovanjima; sustavi se obožavaju više nego ikad, a vjerovanja se odbacuju više nego ikad. Ali zašto bi to trebalo biti tako, ako se priznaje da su vjerovanja nezadovoljavajuća i da ih je bolje pokopati? Zašto se svi kršćani ne bi okupili na jednostavnom temelju vjere u Bibliju – prihvaćajući nju kao svoje jedino vjerovanje? Zašto? Jer bi to povrijedilo njihov ponos, uništilo bi njihov denominacijski integritet, uništilo bi sliku koju su tako dugo obožavali. Svaka se denominacija izražava kao posve spremna apsorbirati sve ostale, ali ni jedna nije spremna biti apsorbirana od bilo koje druge – ne zato što tu vide neko uključeno načelo, nego samo zbog ponosa, crkvenjaštva i nedostatka istinskog Gospodinovog Duha. A kao što apostol kaže: 'Ako tko nema Kristova Duha, taj nije njegov'.

Stoga je u crkvenjaštvu i njegovim raznim granama očito mnogo onih, golema većina, koji u srcu nisu Gospodinovi, nego svoji. Posve istinito govore kad kažu da 'pripadaju' ovoj ili onoj denominaciji. Ona ih posjeduje i tijelom i umom; služe joj i štuju je kao što neznabošci štuju idola. Kako se ta situacija sve jasnije uviđa, i kako ljudi shvaćaju nezadovoljavajuću prirodu svojih starih vjerovanja, a njihovi im teolozi daju njihovo novo vjerovanje o višem kritizmu, evoluciji i spasenju kroz samopomoć i dobra djela, razne denominacije same sebi govore: Hajdemo sada; sagradimo veliku Babilonsku kulu; imajmo federaciju denominacija bez ikakvog posebnog vjerovanja, bez ikakve posebne vjere, bez

ikakve posebne nade, bez ikakvog posebnog cilja osim našeg samoodržanja kao denominacija. Sagradimo je toliko visoko da nam poplave nevolja od kojih strahujemo ne nanesu nikakvu štetu; ali nemajmo povjerenja u Arku, Krista Isusa, i ne osjećajmo potrebu da budemo skriveni u njoj, niti da budemo pokopani u obličju Kristove smrti i tako preneseni u obećanu novu raspodjelu.

'Sedam žena u onaj dan'

Tko su sedam žena? Vidjeli smo da se na žene ukazuje kao na predstavnice ili tipove crkava – da je prava Crkva simbolizirana ženom, djevicom, a lažni sustavi bludnicama, nevjernima svojim zarukama, koje se druže sa svijetom. (Otkr. 17:5.) Broj sedam je prepoznat kroz cijelo Sveto pismo kao simbol potpunosti. I tako pretpostavljamo da ovdje to označava sve crkve ovoga svijeta – ali da ne uključuje pravu Crkvu, koja nije od ovoga svijeta i koja ne slijedi njegov put. Došli smo do vremena kada ovih sedam žena – to jest, sve razne sekte i denominacije – jednim srcem i jednim glasom osjećaju sramotu svoje situacije, kako je već opisano.

A kakav je njihov zaključak o ispravnom smjeru kojeg treba slijediti? Odgovaramo da jedan čovjek iz našeg teksta ispravno predstavlja našeg Gospodina, nebeskog Zaručnika, te da naš tekst označava kako su sve nominalne crkve došle, ili će upravo doći, 'u onaj dan', do točke u kojoj će jednostavno željeti biti nazivane Kristovim crkvama, ne želeći s njim imati ništa više od toga. Žele zadržati svoja sektaška imena: luterani, katolici, metodisti, itd., ali također žele da ih se naziva kršćanima – to je njihov glavni adut, gotovo njihov jedini adut. Za Kristove doktrine nimalo ne mare, a nimalo ne mare ni za pomisao o otkupljenju i pokrivanju grijeha kroz njega; ime je samo ono što one žele. 'Mi ćemo jesti svoj vlastiti kruh i nositi svoju vlastitu odjeću – samo neka se zovemo tvojim imenom'.

Prava Crkva, naprotiv

Već smo procijenili da su članovi prave crkve još uvijek povezani s tim raznim zemaljskim

sustavima koje predstavlja sedam žena iz našeg teksta, ali oni neće još dugo biti tamo, jer jedan po jedan čuju glas Istine koji im viče: 'Iziđite iz nje (Babilona), moj narode, da ne budete sudionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti'. (Otkr. 18:4.) Što više te žene žele jesti svoj vlastiti kruh i nositi odjeću iz vlastite ponude, to će se više svi istinski pripadnici Gospodinovog naroda među njima probuditi u pogledu prave situacije i shvatiti da oni ondje nemaju ni dijela ni udjela. Prava Crkva ne želi jesti svoj vlastiti kruh; ona želi Kruh koji je sišao s neba. Ona ne želi svoje vlastite teorije, svoje vlastite planove spasenja, svoje vlastite sheme, svoje vlastite metode; nego radije želi ono što je Bog osigurao kao njezinu svakodnevnu porciju – 'Hranu u pravo vrijeme za kućanstvo vjere' – stvari nove i stare iz skladišta božanske istine. Prava Gospodinova zaručena djevica također ne želi nositi svoju vlastitu odjeću, jer je shvatila da je njena vlastita pravednost poput prljavih krpa. Ona je naučila i sve više uči cijeniti haljinu koju joj je dao nebeski Zaručnik – svadbenu odjeću. Sve više vjeruje u zasluge svog Otkupitelja, čije je pokrivanje opravdanja bilo simbolizirano kožama žrtava, danim Adamu i Evi kao pokrivalo za njihovu golotinju.

Gospodinova poruka poslana je njegovoj Crkvi u sadašnjoj epohi, savjetujući sve one koji tvrde da su njegovi da se ne uzdaju u nesigurno bogatstvo, zemaljsko bogatstvo, nego da vjernim žrtvovanjem zemaljskih interesa kupe od Gospodina zlato prokušano u vatri, božansku prirodu, i da održe bijelu odjeću opravdanja, te da njihove oči mogu jasno vidjeti stvari koje donose njihov mir i stvari koje će doći – bogatstva milosti, znanje o kojemu nije ušlo u srce naravnog čovjeka. Gospodin se obraća nominalnom sustavu sadašnjeg vremena, u završnoj epohi ovog doba, govoreći: 'Govoriš: Bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba; a ne znaš da si bijedan i jadan i siromašan i slijep i gol. Savjetujem ti da kupiš od mene zlato u vatri žeženo, da se obogatiš; i bijele haljine da se odjeneš, da se ne pokaže sramota tvoje golotinje; i pomasti da pomažeš svoje oči, da progledaš.' - Otkr. 3:17, 18.

U kojoj god mjeri, dragi prijatelji, imali duh Babilona, duh svijeta i zbrku doktrina koje su u suprotnosti s Riječi Božjom, oslobodimo se toga. U kojoj god mjeri imali sljepoću i nerazumijevanje pravog bogatstva, i propustili cijeliti bijelu odjeću Kristove pravednosti, konačno prihvatimo Gospodinovu naklonost i pomažimo svoje oči te vidimo slavu položaja prave zaručnice Gospodinove, kako bismo svoj poziv i izbor učinili sigurnim i bili goruća i sjajna svjetla u svijetu za one koji traže prave Gospodinove putove.

"Kako čitaš?" - LUKA 10:26.

"Jedna je stvar, prijatelju, Bibliju do kraja pročitati,

A posve druga čitati, učiti i djelovati;

Jedna je stvar, također; s užitkom je čitati,

A sasvim druga s pravim razumijevanjem je shvaćati.

"Neki je čitaju s namjerom da nauče čitati,

Ali na samu temu nimalo ne paze;

Neki je čitaju kao svoju dužnost jednom tjedno,

Ali iz Biblije nikakvu pouku ne traže.

"Neki je čitaju kako bi si stvorili ugled,

Pokazujući drugima kako znaju raspravljati;

Dok je drugi čitaju zato što im susjedi to rade,

Da vide koliko će im trebati da je pročitaju do kraja.

"Neki čitaju blagoslovljenu Knjigu, ne znaju zašto;

Nekako se nađe na njihovom putu;

Dok je drugi čitaju s neobičnom pažnjom,

Ali samo da bi ondje pronašli neka proturječja.

"Jedan čita s očevim naočalama na glavi,

I vidi stvari točno kako ih je i otac vidio;

Drugi čita kroz Campbella ili kroz Scotta,

I misli da znači točno ono što su oni mislili.

"Neki čitaju da bi dokazali unaprijed usvojeno vjerovanje,

Te stoga slabo razumiju ono što čitaju;

I svaki odlomak u Knjizi izvrću

Kako bi ga prilagodili tom nadasve važnom cilju.

Neki ljudi čitaju, kako sam često pomislio,

Da bi Knjigu poučavali, umjesto da bi njome bili poučeni."

POPLAVA SVJETLA NA MNOGA BIBLIJSKA PITANJA

'Što Pismo kaže o paklu' je brošura koja ispituje svaki tekst u Bibliji koji sadrži riječ pakao i pomaže istraživačima Biblije u 'ispravnom razlaganju Riječi Istine'.

Nakon ovoga trebalo bi uslijediti pažljivo čitanje 'Božanskog plana vjekova', pravog 'Biblijskog ključa', koji posvećen Božjoj djeci otvara 'skrivena blaga' božanske milosti, koja su sada hrana u pravo vrijeme za one koji gladuju i žedaju za pravednošću.

STUDIJE SVETOG PISMA - 'MILENIJSKA ZORA'

OVE SE STUDIJE PREPORUČUJU ISTRAŽIVAČIMA KAO PRAVI 'BIBLIJSKI KLJUČEVI'.

SVEZAK I., Plan vjekova, daje nacrt božanskog plana objavljenog u Bibliji, koji se odnosi na čovjekovo otkupljenje i obnovu.

SVEZAK II., Vrijeme je blizu, bavi se načinom i vremenom Gospodinovog drugog dolaska, razmatrajući biblijsko svjedočanstvo o toj temi.

SVEZAK III., Neka dođe Kraljevstvo tvoje, razmatra proročanstva koja označavaju događaje povezane s 'Vremenom kraja', proslavljenjem Crkve i uspostavom Tisućgodišnjeg Kraljevstva; također sadrži poglavlje o Velikoj piramidi, pokazujući kako ona potvrđuje datume i druga učenja iz Biblije.

SVEZAK IV., Dan osvete, pokazuje da je raspad sadašnjeg poretka stvari u tijeku, te da su svi ponuđeni lijekovi bezvrijedni za izbjegavanje prorečenog kraja. U tim događajima označava ispunjenje proročanstva, posebno bilježeći veliko proročanstvo našeg Gospodina iz Mateja 24 i Zaharije 14:1-9.

SVEZAK V., Pomirenje između Boga i čovjeka, obrađuje iznimno važnu temu – središte oko kojega se vrte sva obilježja božanske milosti. Njezina tema zaslužuje najpažljivije i najmolitvenije razmatranje od strane svih pravih kršćana.

SVEZAK VI., Novo stvorenje, bavi se Tjednom stvaranja, 1. i 2. poglavljem Postanka, te Crkvom, Božjim 'Novim stvorenjem'. Ispituje osoblje, organizaciju, obrede, ceremonije, obveze i nade koje pripadaju onima koji su pozvani i prihvaćeni kao udovi tijela pod Glavom.

'Plan vjekova'. SNAŽNE RIJEČI POHVALE.

'Nemoguće je čitati ovu knjigu a da ne zavolite pisca i ne razmišljate o njegovim predivnim rješenjima velikih misterija koja su nas mučila cijeloga života. Teško da se može pronaći obitelj koja nije izgubila neku voljenu osobu koja je umrla izvan crkve – izvan plana spasenja, a, ako je kalvinizam istinit, izvan svake nade i unutar vječnih muka i očaja. Ne usuđujemo se zaniijekati vjeru naših očeva, a ipak, je li moguće da su dobra majka i zalutalo dijete zauvijek razdvojeni? – u vijeke vjekova?

'Vjerujem da upravo krutost ovih učenja stvara ateiste, nevjernike i skeptike – čini kršćane nesretnima i s tugom spušta njihove sijede glave u grob – izgubljeno dijete, izgubljena duša! ***

'Ova predivna knjiga ne iznosi nikakve tvrdnje koje nisu dobro potkrijepljene Svetim pismom. Izgrađena je kamen po kamen, a na svakom kamenu je tekst, te ona postaje piramidom Božje ljubavi, milosrđa i mudrosti.

'Nema ničega u Bibliji što autor poriče ili u što sumnja, ali postoji mnogo tekstova na koje baca poplavu svjetla koja kao da s njih uklanja mračno i sumorno značenje. Vidim da su je urednici vodećih časopisa, kao i mnogi ortodoksni svećenici različitih denominacija, podržali i priznali ovo novo i utješno svjetlo koje je svanulo nad tumačenjem Božje knjige. Neka onda svaki čovjek čita, razmišlja i nađe utjehu, jer svi smo mi zarobljenici nade. Ovo je doba napredne misli i razmišlja se više nego ikad prije – ljudi se sada usuđuju razmišljati. Svjetlo – više svjetla, to je lozinka' - C. T. Smith ('B. Arp') u Atlanta Constitutionu.

PUT PRAVOG ODOBRENJA

Naslovna stranica ilustrira **proročanstvo o formalnoj religioznosti**: Sedam žena – različite denominacije – traže **Ime Krista radi Imena, a ne radi Istine**. Ali on ih ne odobrava. Ovo je upozorenje za naše doba.

Sveto Pismo nas poziva: “Tražite stare staze”. Nemojte stvarati vlastite doktrine i putove. Vratite se jednostavnosti i čistoći apostolskog učenja. **Ne pokušavajte “jesti sin vlastiti kruh i nositi vlastitu odjeću” – vlastite doktrine i pravednost**. Pravi Kristov sljedbenik traži Njegovo učenje i Njegovo odobrenje, a ne samo Njegovo ime.

ZA VIŠE INFORMACIJA I POUKE:

Ime: Kontakt: Udruženi Istraživači Biblije,

Adresa: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak,

Telefon: 098-199-4362

Email: info@istrazivacibiblijeuhrvatskoj.com

Web: www.IstraživačiBiblijeuHrvatskoj.com

Ostali traktati u seriji: Vjera ili Trgovina, Povratak Korijenima, Apostolsko Učenje